

Ik sta hier als mantelzorger voor mijn moeder van 101.

Ik doe dit al jaren, 7 dagen per week, 365 dagen per jaar.

Sinds 2 jaar hebben wij daarbij hulp vanuit de WMO.

Sinds vorig jaar is dat 3 en half uur.

Dat werd dit voorjaar teruggebracht naar 2 uur en een kwartier:

de mensen moeten meer zelf gaan doen.

Nou, mijn moeder lukt dat niet meer hoor!

Dus komt het neer op de mantelzorg.

Ik ben de enige mantelzorger. Ik heb geen vervanging.

Bovendien heb ik een wankele gezondheid: het gaat niet meer.

Mantelzorg maakte me ziek. Van alle stress en slapeloze nachten kreeg ik diabetes. Bovendien zit ik al 3 jaar op het randje van een burnout.

De manier waarop dit heel proces van herbeoordelen is gegaan verdient zeker geen schoonheidsprijs.

Allereerst moest er haast-je-repje een afspraak voor een keukentafelgesprek worden gemaakt.

En daar ging al wat mis: ik zei in het telefoongesprek dat ik het niet nodig vond. Zo'n herbeoordeling.

Allles ging toch prima?

Maar als ik niet mee zou werken zou de voorziening worden stop gezet.
Er ging dreiging uit van het gesprek!

Het keukentafelgesprekzelf verliep toch wel in een goede sfeer.

Daar kwam een een ondersteuningsplan uit. Dat rammelde nogal.

Ik ben gemachtigd om te tekenen maar wilde dat niet doen.

Ondermeer omdat mijn rol nogal raar werd beschreven.

Ik deed o.a de achtertuin. Het is ons nog een raadsel wie de voortuin en het zijpad dan doet. Ik loop met de hondjes.

Ja, mijn eigen hondjes in mijn eigen tijd. U denkt toch niet dat omi nog een hond heeft?

O ja, en dan is er nog de kwestie van "zij kan niet structureel hulp en ondersteuning bieden op het gebied van regie en ondersteuning van het huidhouden.

Die ondersteuning klopt. Maar de regie. U denkt toch niet dat een thuiszorghulp die 3 en half uur komt de regie voert over mijn moeders huishouding? Maar ja, daar reageert niemand op.

Dat zou je weleens uren kunnen kosten!

De zorgaanbieder stelt een zorgplan op.

Dat is gebeurd zonder mijn medeweten. Mijn moeder tekende.

Zoals ze ook uiteindelijk het ondersteuningsplan tekende.

Bang om hulp te verliezen. Zoals velen.

De mensen zijn bang.

En ze tekenen een plan waarin het aantal uren niet bekend wordt gemaakt! Er wordt gesproken over een trede. Trede?

Hoe, wat?

Ik maakte uit het keukentafelgesprek op dat het zorgplan samen met het ondersteuningsplan een brief zou opleveren waarin getekend kon worden voor het aantal uren.

Nee dus.

Dan werd bovendien het aantal uren door de zorgaanbieder al teruggebracht zonder dat de Gemeente daarover had bericht.

Er zijn weinig meldingen gemaakt wordt beweerd.

Nou, ik ben best handig met de computer maar moest toch even zoeken voordat ik het WMO meldingsformulier had gevonden. Tja, als je alleen deze gaat tellen. Telefoongesprekken lijken niet mee te tellen.

Ik heb een aantal malen gebeld. Dat liep 2 keer uit op ruzie en het gesprek verbreken. Ook mijn moeder belde. Ze zou teruggebeld worden. Nooit meer iets gehoord!

In die gesprekken werden absolute onwaarheden verkondigd:

zoals de zorgaanbieder bepaalt het aantal minuten zorg,
en zoekt u maar een andere zorgaanbieder misschien krijgt U daar meer
minuten...

Dan is er nog de partij die het zorgplan en ondersteuningsplan
beoordeelt. Ik hoorde dat dat de GGZ was.

Niet iedereen is dement of heeft een psychische stoornis.

Je zult maar een ernstige somatische aandoening hebben.

Kortom: er is nogal wat mis gegaan. Bedenk wel dat het hier mensen
betreft die geen kant op kunnen. Het voelt ook hier als een kwestie van
arm en rijk. Als je het kunt betalen zoek je toch zelf hulp?

Tot slot die arme thuiszorgmedewerkers. Onze Judith zat met tranen in
haar ogen. Ze krijgen hun werk niet meer af. De stress wordt steeds
groter. Mensen blijven achter in een niet leefbare omgeving.

